

РЕШЕНИЕ

№ 1048

гр. Пловдив, 12.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светлана Ив. Изева

Членове: Радостина Анг. Стефанова
Светлана Анг. Станева

при участието на секретаря Петя Ф. Цонкова
като разглежда докладваното от Светлана Ив. Изева Въззивно гражданско дело
№ 20235300501295 по описа за 2023 година

Производство по реда на чл.258 и сл.от ГПК.

Обжалвано е решение № 1603/07.04.23г.,постановено по гр.д.№ 17527/22г.по описа на ПдРС,11-ти гр.с.в *частта му*,с която са отхвърлени като неоснователни предявените от А. Т. С.,ЕГН-*****,чрез пълномощника адв.Р. Р., против ОД на МВР-Пловдив,БУЛСТАТ- 29009870,представлявано от директора В. К. ,чрез пълномощника юрск.Д.Д.-П. обективно съединени иски по чл.344, ал.1,т.1,2 и 3 от КТ за признаване за незаконна и отмяна на Заповед № 317з-10854/ 15.11.2022г., на Директора на ОД на МВР-Пловдив,с която е прекратено трудовото й правоотношение от длъжност „*****“ в сектор *** при ответника, за възстановяване на заеманата преди уволнението й длъжност и за заплащането на обезщетение за оставането й без работа вследствие на незаконното уволнение за период от 6 месеца,считано от 15.11.2022г. в общ размер на 9000лв.

Жалбоподателката А. Т. С.,ЕГН-*****,от с.З.,обл.Пловдив,чрез пълномощника си адв.Р.Р. намира решението в атакуваните му части за неправилно по изложени в жалбата съображения.Иска от съда отмяна на решението в частта,с която са отхвърлени исковите й по чл.344,ал.1,т.1,2 и 3 от КТ и постановяване на друго,с което да уважи исковите претенции. Претендират се направените съдебни и деловодни разноски пред двете инстанции.

Въззиваемата страна-ОД на МВР-Пловдив,БУЛСТАТ -29009870 изразява становище

за неоснователност на въззивната жалба по изложени в писмен отговор аргументи.Иска ПдОС да потвърди атакуваното решение като правилно и законосъобразно.Претендира юрск.възнаграждение.

ПдОС,след преценка на събраните по делото доказателства, допустимостта и основателността на жалбата, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законния срок от легитимирана страна,имаща правен интерес от обжалване на атакувания съдебен акт,поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Съгласно чл.269 от ГПК съдът се произнася служебно по валидността на решението,а по допустимостта – в обжалваната част.По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.Обжалваното решение е валидно и допустимо, като същевременно въззивният съд при служебната си проверка не констатира нарушения на императивни материалноправни правила,които е длъжен да коригира и без да има изрично направено оплакване в тази насока съгласно задължителните указания,дадени с ТР 1/2013 ОСГТК.

Пловдивският окръжен съд,след като обсъди доводите,изложени в жалбата и становищата на страните, и след като прецени поотделно, и в съвкупност събраните по делото доказателства, намира жалбата за неоснователна.

Пред ПдРС са предявени от А. Т. С.,ЕГН-***** против ОД на МВР-Пловдив обективно съединени иски с правно основание чл.344,ал.1,т.1,2 и 3 във вр.с чл.225,ал.1 от КТ,чл.224 и чл.350 от КТ и чл.86 от ЗЗД.

Не се спори,че ищцата е работила по трудово правоотношение при ответника на посочената в исковата молба длъжност и е уволнена с атакуваната заповед на посоченото в нея основание.

В исковата молба се посочва,че С. била назначена със Заповед № 317з-1851/ 09.03.2020г.на работа при ответника на длъжността „*****“ в сектор „***“.Договорът ѝ бил със срок за изпитване от 6 месеца в полза на работодателя,като след това с друга заповед № 317з9503/ 19.10.2021г.била командирована за подпомагане дейността в сектор „Миграция“. Трудовият ѝ договор станал безсрочен,като с допълнително споразумение № 10440/ 15.11.2021г. била преназначена на длъжност „*****“ по допълнителен щат в сектор „***“ и така договорът ѝ станал срочен за периода 15.11.2021г.-14.01.2022г.С допълнително споразумение от 16.05.2022г.била отново преназначена като „*****“ в сектор „*****“ до завръщане на титуляра.Ищцата счита заповедта за уволнение за незаконосъобразна,защото трудовият ѝ договор не бил срочен,а такъв за неопределено време,тъй като допълнителните споразумения от 2021г. и 2022г.били в нарушение на чл.68 ,ал.3 и 4 от КТ. Отделно от това,към момента на уволнението, ищцата била в отпуск по болест.

Ответникът в писмения си отговор поддържа,че прекратеният трудов договор бил срочен,а допълнителните му споразумения не били в нарушение на закона,като в случая нямало трансформиране на срочен договор в безсрочен такъв.Ищцата се била съгласила с изменението на правоотношението и действала със знанието,че работи по срочен договор.

По делото са представени писмени доказателства-описаните трудов договор и допълнителни споразумения,МЗ №8121К-13519/04.11.2019г.,Заповед № 8121К-10156/27.10.2020г.на Министъра на МВР,в сила от 15.11.2020г.относно утвърждаване допълнителен щат за длъжности за лица, работещи по ТПО,назначавани по чл. 68 от КТ за осъществяване на дейност по издаване на български лични документи,както и персонализиране на български лични документи,издавани от други оправомощени служби и ведомства,при осигурени финансови средства за тези дейности по бюджета на МВР за съответната година или средства,предоставени на МВР по програми и механизми на Европейския съюз и по други международни програми и договори,МЗ № 8121К11697/12.11.2021г.,заявление от ищцата от 11.11.2022г.във връзка с утвърден допълнителен щат,за преназначаване на същата длъжност „*****“ в ОД на МВР Пловдив,сектор БДС,с резолюция от началник сектор от 14.11.2022г., че не е съгласен ; предложение от началник сектор БДС до Директор на ОД на МВР Пловдив,с което се дава отрицателно становище за преназначаването на ищцата с аргумент,че не се справя добре с работата; кадрова справка,както и справка за болнични листове.Ответникът представя също доказателства,че комисар,вече Старши комисар В. К. е *** на ОД на МВР Пловдив към момента на издаване уволнителната заповед на ищцата.

Фактическата обстановка по делото е подробно и изчерпателно очертана в атакуваното решение и доколкото във въззивното производство не са ангажирани нови доказателства,които да водят до промяната й,настоящата инстанция намира,че не е необходимо отново да възпроизвежда същата и препраща към мотивите на районния съд досежно нея.

Първостепенният съд след анализ на събраните по делото доказателства е стигнал до извод за неоснователност на исковете по чл.344,ал.1,т.1,2 и 3 от КТ,поради което ги е отхвърлил.Приел е,че първоначално ТПО между страните е възникнало като срочно такова.В трудовия договор били цитирани разпоредбите на чл.68,ал.1,т.1 и 3 от КТ – срочен трудов договор,който се сключва за определен срок,и срочен трудов договор за заместване на отсъстващ служител,чиито имена са конкретно посочени,т.е.договорът се сключвал като срочен на две отделни основания,до настъпване на по-скорошното събитие – завръщане на замествания на работа,или изтичане на срока,който първоначално е определен на 14.11.2020г.,впоследствие ищцата била командирована,преназначавана,ТПО било изменяно,и дори след 14.11.2020г.и непрекъснато на договора с ищцата ТПО да е продължило като безсрочно такова,то с ДС от 15.11.2021г.ищцата била преназначена по срочно ТПО за срок до 14.11.2022г.,или до завръщане на замествания титуляр Т. Д.,като е посочено отстрани,че тя трябва да се завърне на 01.05.2022г.,а с последното ДС от 16.05.2022г.договорът на ищцата продължил като срочен вече само на едно основание – по чл. 68,ал.1,т.1 от КТ – системен оператор по допълнителен щат съгл. МЗ № 8121К11697/12.11.2021г.

С доп. споразумение от 15.11.2021г.страните се съгласили трудовият договор да се сключи за определен срок- от една година,реалното му основание било основанието по чл.

68,ал.1 т.1 от КТ,като този срок бил изрично посочен в договора – от 15.11.2021г. до 14.11.2022г.,посочено било и основанието по чл.68,ал.1,т.1 от КТ,на което се сключва като срочен – министерска заповед за допълнителен щат за съответната длъжност, който доп. щат е отпуснат до 14.11.2022г.

Въведена била и клауза за срочност на още едно основание – до завръщане на замествания титуляр на работа,която отпаднала с ДС от 16.05.2022г.

Първостепенният съд е посочил,че сключването на срочен трудов договор за определено време е допустимо в две групи от случаи,уредени в чл.68,ал.3 и 4 КТ,като подробно ги е анализирал и е приел,че приложима в случая е хипотезата на чл.68,ал.4 от КТ,която допуска да се сключва срочен трудов договор по ал.1,т.1 за срок най-малко от една година за работи и дейности,които нямат временен,сезонен или краткотраен характер,а се отнасят до основния предмет на дейност на работодателя,но само *по изключение*.

За да не стане изключението правило,законодателят го дефинирал в §1,т.8 на ДР на КТ, а именно: “Изключение по смисъла на чл.68,ал.4 е налице при конкретни икономически,технологически,финансови,пазарни и други обективни причини от подобен характер, съществуващи към момента на сключването на трудовия договор,посочени в него и обуславящи срочността му.”При наличието на тези обективни производствени причини законът допускал изключения в две насоки: 1) изключение за сключване на срочен трудов договор със срок най-малко от 1 година; 2) при наличието на изключението да се допусне сключването на трудов договор и за срок,по-кратък от 1 година,но само при писмено искане на работника или служителя.В конкретния случай районния съд е приел,че такова писмено искане е било налице-заявление от ищцата от 10.05.2022г. за преназначаване от заеманата длъжност по заместване на същата длъжност по допълнителен щат по чл.68,ал.1,т. 1 от КТ,но е счел,че съгласието не било необходимо,тъй като с това ДС отпаднала реално една от клаузите за срочност- тази по заместване.

Ал.5 на чл. 68 от КТ въвеждал законовата фикция,уреждаща императивно последиците от допуснатото обективно нарушение на закона,като постановява, че срочен трудов договор за определено време,сключен в нарушение на чл.68,ал.3 и 4,се смята сключен за неопределено време.Съотнесена към настоящият случай,цитираната норма не намирала приложение,като съдът е приел,че при сключване на последното доп.споразумение няма нарушение на горесцитираните разпоредби.Вторият трудов договор,сключен като срочен,бил именно ДС от 15.11.2021г., и той бил сключен като такъв на две самостоятелни основания – до завръщане на заместващ титуляр,който също работи по срочен договор по доп. щат, и до изтичане на едногодишния срок,за който се открива щата–14.11.2022г., определен с министерската заповед,с която е открит допълнителен щат за заеманата от ищеца длъжност,за срок от една календарна година.

С доп.споразумение от 16.05.2022г.срокът на договора не се изменял,а след завръщане на замествания служител на работа,вместо да се прекрати ТПО на ищцата,по нейно изрично искане била преназначена на друга свободна длъжност за системен оператор,в същия сектор БДС и със същия срок – до 14.11.2022г. Така с това последно доп.

споразумение отпаднала втората клауза за срочност на договора – тази по чл. 68, ал.1, т.3 от КТ – до завръщане на замествания титуляр, и останала само първата клауза – за определен срок, до 14.11.2022г. Първостепенният съд правилно е отбелязал, че няма пречка срочен трудов договор по заместване – чл.68, ал.1, т.3 от КТ, да се сключва както за срочни договори по чл. 68, ал.1, т.1 от КТ, така и за безсрочни трудови правоотношения, като в конкретния случай отпадането на клаузата „по заместване“, едно от основанията за срочност на договора, не превръща споразумението от 16.05.2022г. в незаконосъобразно. Още повече, че за последното доп.споразумение, с което реално срокът на договора не се променя, ищцата изрично е дала съгласието си, като е подала заявление да се назначи по срочен тр.договор по допълнителен щат. Изводът на съда е, че не се касае за нов срочен трудов договор с нова клауза „срок“, а за отпадане на едно от основанията, при настъпване на които договорът би могъл да бъде прекратен на по-ранна дата, като клаузата „срок“ се е запазила, и това е станало с изричното искане на ищеца.

При сключването на втория трудов договор между страните- ДС от 15.11.2021г., с клауза срок до 14.11.2022г. са били налице кумулативно предвидените предпоставки по чл.68, ал.4, във вр. с §1, т.8 от ДР на КТ, съставляващи допустимо „изключение“ от общата забрана по чл.68, ал. 3 КТ за сключване на срочни трудови договори. Според районният съд е била налице конкретна обективна икономическа причина, обусловила срочността на договора, а именно: осигурено финансиране за назначаване по трудови договори на основание чл.68 КТ за определен срок, и договорът бил сключен за срок от една година, като за сключването на ДС с отпадане на едно от условията за срочност на договора, (това по заместване), било налице и изрично писмено искане на ищцата, която е кандидатствала за назначаване по срочен договор на длъжност по допълнителен щат, утвърден с конкретен акт – МЗ № 8121К-11697 от 12.11.2021г. Следователно включената в трудовия договор от 15.11.2021г. клауза за срок на договора, и потвърдена с ДС от 16.05.2022г., е била валидна и е породила правно действие, с оглед което твърдението за недействителност на същата е прието за неоснователно.

Крайният извод на ПдРС е, че към датата на прекратяване на ТПО–15.11.2022г., ищцата е работила по законосъобразно възникнало срочно ТПО, а не по безсрочно такова, поради което същото е било законосъобразно прекратено с изтичането на срока, по чл.325, ал 1, т.3 от КТ.

И доколкото работещите по срочен тр. договор лица по чл.68, ал.1, т.1 от КТ не се ползват със закрилата при уволнение по чл.333, ал.1, т.4 от КТ при прекратяване на ТПО на осн. чл.325, ал.1, т.3 от КТ, то работодателят не бил длъжен преди уволнението на ищцата да вземе разрешение от ДИТ Пловдив.

С оглед на отхвърлянето на иска за признаване на уволнението за незаконосъобразно и неговата отмяна, са отхвърлени и акцесорните искове за възстановяване на ищцата на заеманата преди уволнението длъжност и за присъждане на обезщетение за оставането ѝ без работа.

Настоящата инстанция намира изложените от първоинстанционния съд мотиви да

подробни, правилни, базирани на подробен анализ на фактичката обстановка и правилно съотнесени към приложимата правна уредба, като изцяло ги споделя и на основание чл. 272 препраща към тях.

Първото възражение във въззивната жалба касае „изключението“ по см. на § 1, т. 8 от КТ, което според жалбоподателката било неприложимо в случая. Хипотезата на § 1, т. 8 от ДР на КТ изисквала към момента на сключване на срочния трудов договор, „наличието на конкретни икономически, финансови, пазарни и др. обективни причини“ да бъдат посочени в тр. договор и да обуславят неговата точност. Т.е. абсолютна предпоставка, за да се приемело наличието на хипотезата „изключение“ по КТ било вписването на тези конкретни икономически, финансови, пазарни и др. обективни причини, които трябвало да съществуват към момента на сключването на тр. договор и да доказват необходимостта от неговата срочност, в заповедта за назначение. След като причините, обуславящи срочността, не били записани в заповедта за назначение, съдът не можел да се позовава на същите.

Районният съд подробно е обсъдил наличието на конкретната обективна икономическа причина, която е наложила издаването на срочен тр. договор с ищцата – осигурено финансиране за назначаване по трудови договори на основание чл. 68 от КТ за определен срок, като ищцата е кандидатствала за назначаване по срочен договор на длъжност по допълнителен щат, утвърден с конкретен акт – МЗ № 8121К-11697 от 12.11.2021 г. Действително в самата уволнителна заповед не е описана конкретната обективна причина, наложила сключването на тр. договор, но в заповедта за назначаване е посочена министерската заповед, в която е изложена тази причина – МЗ № 8121К-11697 от 12.11.2021 г. Допустимо е в заповедта за уволнение да не се посочват конкретните причини, при положение, че е посочен акта, в който те са описани. В случая МЗ № 8121К-11697 от 12.11.2021 г. е и основанието, на което договорът се е сключил като срочен – за допълнителен щат за съответната длъжност поради осигурено финансиране за назначаване по тр. договори на осн. чл. 68 от КТ за определен срок.

Посочената причина за сключването на тр. договор – допълнителното финансиране не е сезонна работа и първостепенният съд в мотивите си не е приемал, че се касае за сезонна работа, напротив, изрично е посочил, че в конкретния случай не е приложима разпоредбата на чл. 68, ал. 3 от КТ, а тази на чл. 68, ал. 4 от КТ, която включва работи и дейности, нямащи временен, сезонен или краткотраен характер.

Предвид изложеното въззивната инстанция намира, че районният съд е постановил правилно и законосъобразно решение в атакуваната му част, поради което същото следва да се потвърди.

При този изход на спора и заявени претенции за разноски от двете страни, такива следва да се присъдят на въззиваемата страна. Същите са за юрск. възнаграждение пред въззивната инстанция, което се определя от съда в размер на 150 лв.

Воден от горните мотиви Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1603/07.04.23г., постановено по гр.д.№ 17527/22г. по описа на ПдРС, 11-ти гр.с. *в частта му*, с която са отхвърлени като неоснователни предявените от А. Т. С., ЕГН-*****, чрез пълномощника адв. Р. Р., против ОД на МВР-Пловдив, БУЛСТАТ- **, представлявано от **** В. К., чрез пълномощника юрск. Д. Д.-П. обективно съединени иски по чл. 344, ал. 1, т. 1, 2 и 3 от КТ за признаване за незаконна и отмяна на Заповед № 3173-10854/ 15.11.2022г., на Д** на ОД на МВР-Пловдив, с която е прекратено трудовото й правоотношение от длъжност „***“ в сектор „**“ при ответника, за възстановяване на заеманата преди уволнението й длъжност и за заплащането на обезщетение за оставането й без работа вследствие на незаконното уволнение за период от 6 месеца, считано от 15.11.2022г. в общ размер на 9000лв.

ОСЪЖДА А. Т. С., ЕГН-***** да заплати на ОД на МВР-Пловдив, БУЛСТАТ - 29009870, гр. Пловдив сумата в размер на 150(сто и петдесет) лв. за юрисконсултско възнаграждение пред въззивната инстанция.

В необжалваната му част решението е влязло в законна сила.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____